

Ööpimeduses hiilgas Janilla ainsa valgust andva laternana. Õhk oli niiske ja raskelt soe. Olid pugunud peitu ja varju kõik päevased virgad Rohelise Päikese Maa lapsed. Nende asemele asusid ja ärkasid unest päevavalgust kartvad ööelanikud. Tuhanded öörändurid ja ööhulgused ronisid puulehtede, koorelõhede, põõsaste ja pesade peidust endile toitu otsima. Mets rōkkas saladuslikest häälist. Kostis puu vastu koksimist, hüppamist, kiunumist ja kargamist. Õhus kuuldus tiibade tasast sahinat, kohinat ja pōrinat. Kuski praksus puuoks tundmatu jala all ja oigas mingisugune loom. Kostis karjatusi, jooksumüdinat, tagaajamist ja põgenemist. Metsatondina hōljusid pimeduses nahkhiired vaikselt ja kuuldamatult nagu alt ilma vaimud. Rohustikust kiirgasid kaks loitvat hōõguvat silma.

Järsku kuuldus läbi metsa ahastavat öökulli huilgamist. Siis vaikis hetkeks kõik, nagu oleksid nad hinge kinni hoides kuulatanud. Oli vaikne. Kuuldus pudenevate kuuseokaste langemist ja lehe libisemist vaikeses õhus. Seisatusid öörändurid, saagiotsijad ja põgenejad.

Mis võis küll sundida neid julgeid ööhulguseid